

Arrest

nr. 101 921 van 29 april 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 2 januari 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 5 december 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 maart 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 april 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat R. WOUTERS loco advocaat E. GRAULS en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit het dorp Kuz Nurgal gelegen in het district Nurgal van de provincie Kunar. U bent een soennitische Pashtun. Toen u kind was verhuisden u en uw familie naar de stad Charsadda, in de buurt van Peshawar te Pakistan, uit vrees voor de taliban. De jongste broer van uw vader werd door de taliban verdacht van spionage en werd vervolgens door hen gedood. Uw vader wilde zijn familie in veiligheid brengen en besloot naar Pakistan te gaan. Uw vader had een vluchtelingenkaart in Pakistan. U groeide op in Pakistan en ging er naar school. Uw vader werkte in de vastgoedsector in Pakistan. Uw familie keerde nooit terug

naar Afghanistan omdat uw vader de taliban nog steeds vreesde. In het jaar 2010 kwam uw familie om tijdens de grote overstromingen in Pakistan en u bleef alleen achter. U besloot Pakistan te verlaten. U wilde niet meer terug naar Afghanistan omdat u een beter leven wil en wil studeren. Een vriend van uw vader hielp u met uw reis naar Turkije in november 2010. U verbleef ongeveer drie maanden in Turkije tot u voldoende geld verdiend had om de smokkelaar te betalen om u naar Griekenland te brengen. In Griekenland bleef u ongeveer anderhalf jaar om te werken zodat u uw reis naar België kon bekostigen. Op 25 maart 2012 werden uw vingerafdrukken genomen in Griekenland maar u deed er geen asielaanvraag. Na een reis van ongeveer 20 maanden kwam u in België aan op 15 juli 2012 waar u de volgende dag asiel aanvraagde.

U legde geen documenten voor ter staving van uw asielrelaas.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of het voorkomen van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk hebt gemaakt.

Aan uw beweerde minderjarigheid kan vooreerst geen geloof worden gehecht. Nochtans verklaarde u bij aanvang van uw asielprocedure ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) geboren te zijn op 31 december 1994 en dus minderjarig te zijn (zie blad Inschrijving; Verklaring vraag 4). Op het CGVS beweerde u dan weer dat u ongeveer 17 jaar oud was toen u in België aankwam, maar u kent uw geboortedatum helemaal niet, evenmin als de leeftijd vermeld op uw taskara (CGVS, p. 2-3). Uit het administratieve dossier blijkt echter dat u op datum van 19 juli 2012 met een redelijke wetenschappelijke zekerheid een leeftijd heeft van zeker ouder dan 18 jaar, waarbij 26,7 jaar met een standaarddeviatie van 2,3 jaar een goede schatting is (zie document van de Federale Overheidsdienst Justitie, ref. 6/MIN/2012/20106 toegevoegd aan uw administratief dossier). Aldus blijkt dat u ouder bent dan dat u zich initieel voordeed ten opzichte van de Belgische asielinstanties. Het feit dat u trachtte deze instanties te misleiden met betrekking tot uw leeftijd, doet twijfels rijzen omtrent de algehele geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat aan uw beweerde verblijf in en uw herkomst uit Afghanistan geen geloof kan worden gehecht. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Indien u het de asielinstanties immers niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden u gedurende de laatste jaren werkelijk heeft verbleven en geen correct zicht biedt op uw werkelijke achtergrond en leefsituatie, maakt u doorheen uw verklaringen de door u aangehaalde nood aan bescherming niet aannemelijk.

Er kan immers, gezien uw gebrekkige kennis over uw land van oorsprong, ernstig getwijfeld worden aan uw Afghaanse herkomst. U zou als kind met uw familie naar Pakistan zijn moeten vluchten (CGVS, p. 3). U wist vreemd genoeg niet wanneer u precies Afghanistan verliet, tijdens welk regime dit was, hoe oud u was of hoeveel jaren u in Pakistan gewoond hebt (CGVS, p. 3, 4). Nochtans beweerde u ook tijdens het gehoor dat uw familie naar Pakistan vluchtte omdat de broer van uw vader door de taliban werd vermoord, of dit tijdens of na het talibanregime gebeurde wist u niet, evenmin wist u door wie deze oom precies vermoord was (CGVS p. 3-4, 11). Men zou toch verwachten dat u deze ingrijpende gebeurtenis toch beter in de tijd en context zou kunnen situeren. Eveneens is het zeer merkwaardig dat u niet eens weet of u nog familie heeft in Afghanistan (CGVS p. 5). De simpele uitleg dat u er nooit bent geweest en dat er nooit familie bij jullie is geweest volstaat echter niet. Zo weet u niet of uw moeder of vader nog broers of zussen hebben, omdat u er nooit bezoek was en u er nooit naar hebt gevraagd. Dit is allemaal zeer vaag. Zo valt doorheen heel het gehoor eveneens op dat u de Afghaanse kalender helemaal niet kan hanteren. U kan zelfs uw geboortedatum niet weergeven volgens de Afghaanse kalender (CGVS, p. 2). Naast de 12 maanden van de Afghaanse kalender, kon u ook het huidige jaartal niet noemen en wist u niet wanneer het Afghaans Nieuwjaar wordt gevierd. Evenmin kende u een andere benaming voor het Afghaanse Nieuwjaar, terwijl dit toch een belangrijk traditioneel feest is (CGVS, p. 7). Het is merkwaardig dat u zelfs niet in staat bent een begin van informatie te geven over de Afghaanse jaartelling, aangezien in uw omgeving zowel Afghanen als Pakistanen leefden (CGVS, p. 5, 6). U woonde trouwens al die jaren samen met uw ouders die zelf jarenlang in Afghanistan woonden en uw vader had blijkbaar wel voldoende contact met Afghanen (CGVS, p. 7, 8, 9). U zou in dit geval toch over een zekere basiskennis moeten beschikken van deze courant gebruikte kalender en belangrijke feestdagen. U probeerde uw gebrek aan kennis te verdoezelen door te stellen dat u van uw

vader niet naar buiten mocht en niet veel andere mensen kende (CGVS, p. 7). Deze verklaring doet erg verbazen. U ging namelijk verschillende jaren naar school, u volgde Engelse lessen en ging regelmatig naar de moskee (CGVS, p. 7). U mocht blijkbaar tot in de stad Peshawar gaan van uw vader voor het bijwonen van een islamitische bijeenkomst (CGVS, p. 4). Uw verklaring nooit naar buiten te mogen gaan strookt dan ook geheel niet met de levensstijl die u er blijkbaar werkelijk op nahield in Pakistan.

Dat blijkbaar alles over de Afghaanse leefwereld vreemd genoeg zomaar aan u is voorbijgegaan, is ook uit uw andere verklaringen gebleken. Zo wist u niet welke andere etnieën er nog wonen in Afghanistan. U stelde simpelweg dat er Pashtounen en Dari-sprekende mensen zijn. Welke andere Pashtun-stammen er nog leefden in Nurgal kreeg u niet gezegd. U kende enkel Miakhel, uw eigen stam. Zelfs het bestaan van Tadzjiekken in Afghanistan zei u niets (CGVS, p. 7, 12). Hazara's bleek u dan wel te kennen als bevolkingsgroep in Afghanistan (CGVS, p. 12). Het is eveneens opvallend dat u slechts twee andere Afghaanse jongens kende die in uw buurt woonden in Pakistan (CGVS, p. 7). Het is weinig aannemelijk dat u al die jaren slechts twee andere Afghanen zou ontmoet hebben, zeker aangezien u in een regio woonde waar toch veel Afghaanse vluchtelingen verbleven. Gevraagd wat meer te vertellen over de situatie in Afghanistan toen u in Pakistan leefde, stelde u daar niets over te weten. U hoorde uw vader af en toe wel praten met uw moeder over Afghanistan, maar u ging dan telkens in een andere kamer zitten. Uw vader verkreeg zijn informatie over Afghanistan door naar televisie te kijken. Gevraagd of hij naar Afghaanse tv-zenders keek, kon u enkel stellen dat het om een Pashtou-zender ging. U was niet zeker of het een Afghaanse zender was. Verder kon u geen enkele Afghaanse TV-zender noemen die u in Pakistan kon ontvangen (CGVS, p. 9). U kon geen enkele naam naar voren brengen van bekende, machtige of invloedrijke Pashtounen uit Afghanistan of uit uw regio Kunar (CGVS, p. 8, 9). U had blijkbaar nog nooit gehoord van Gulbuddin Hekmatyar, leider van het voor u onbekende "Hezb-e-Islami" (CGVS, p. 10). Evenmin wist u wie de leider is van de taliban en kon u geen enkele naam van talibanleden uit Kunar noemen (CGVS, p. 10, 11). U wist niet van welk jaar tot welk jaar de taliban aan de macht waren in Afghanistan en wist niet wie er momenteel aan de macht is in uw vermeende herkomstland (CGVS, p. 10). Het geheel van bovenstaande bemerkingen toont aan dat u uw Afghaanse herkomst allerm minst geloofwaardig heeft gemaakt. Op tal van eenvoudige vragen kon u immers geen antwoord bieden. Uw gebrek aan algemene kennis over Afghanistan doet ernstige vraagtekens rijzen over uw herkomst uit Afghanistan. Dat u nooit moeite hebt gedaan informatie in te winnen bij uw eigen familie over het land waarvan u beweerde afkomstig zijn, getuigt van een ernstig gebrek aan interesse in uw Afghaanse afkomst. U stelde meermaals alleen maar met uw school bezig te zijn geweest waardoor u niets weet over de algemene situatie in Afghanistan en over de Afghaanse leefwereld.

Uw kennis over uw geboorteregio Nurgal was eveneens uiterst beperkt. U kon spontaan geen begin van informatie aanreiken over Nurgal, het district waar u geboren zou zijn. U kon, naast Nurgal, geen enkel ander district in Kunar opnoemen. Ook andere provincies in de omgeving van Kunar kreeg u niet gezegd (CGVS, p. 9). Het is helemaal niet geloofwaardig dat u niets zou hebben opgevangen van uw ouders die volgens u Nurgal geboren en getogen zijn (CGVS, p. 3, 9). U relativeerde uw gebrekkige regionale kennis door te benadrukken dat u nooit in Afghanistan gewoond hebt (CGVS, p. 9). Dit is echter geen afdoende verklaring daar u opgroeide bij uw Afghaanse ouders en u gedurende al die jaren iets moet opgevangen hebben.

Verder bleek u weinig informatie te hebben over de situatie van Afghaanse vluchtelingen in Pakistan, terwijl u toch stelde tot die groep te behoren. U beweerde dat uw familie over een vluchtelingenkaart beschikte, maar u wist niet hoe uw vader eraan geraakt was, tot wanneer deze kaart geldig was en waarvoor jullie deze vluchtelingenkaart konden gebruiken (CGVS, p. 4). U kan deze kaart ook maar amper beschrijven: behalve dat u weet dat zijn naam en adres erop vermeld stonden kan u er niets meer over zeggen (CGVS p. 4). Gevraagd wat meer te vertellen over de leefsituatie voor Afghaanse vluchtelingen zoals u zelf was in Pakistan, bleef u erg oppervlakkig. U verwees naar de vluchtelingenkampen waar de meeste Afghanen verbleven. U kon echter geen enkel kamp bij naam noemen, noch wist u waar deze kampen gelegen zijn (CGVS, p. 8). U had nooit iets gehoord over repatriëring van Afghaanse vluchtelingen en over de registratierondes van Afghaanse vluchtelingen (CGVS, p. 8, 12). Het is nochtans algemeen bekend dat Pakistan besloot om de niet-geregistreerde Afghaanse vluchtelingen te deporteren of te repatriëren (zie ook informatie toegevoegd aan het administratieve dossier). Verder kon u zich maar moeilijk uitlaten over de verschillende problemen waarmee Afghanen geconfronteerd worden in Pakistan. U hield het erg algemeen en zei dat de politie hen lastigviel zonder reden en dat Afghanen geen huizen mogen kopen (CGVS, p. 8). Dat u die beweerde zelf een Afghaanse vluchteling te zijn niet gedetailleerder kon vertellen over de levensomstandigheden voor deze vluchtelingen in Pakistan is uiterst merkwaardig.

Van een asielzoeker mag redelijkerwijs verwacht worden dat er oprechte inspanningen worden geleverd om zijn asielrelaas te staven en geloofwaardige en aannemelijke verklaringen te brengen. Dit is niet het geval gebleken. Uit dit alles dient te worden besloten dat aan uw beweerde verblijf in en uw herkomst uit Afghanistan geen geloof kan worden gehecht. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming.

De vaststelling dat u niet recent uit Afghanistan afkomstig zou zijn, is op zich geen reden om u het statuut van subsidiair beschermde te ontzeggen. Doordat u als asielzoeker geen reëel zicht biedt op uw herkomst en nationaliteit, uw verblijfssituatie en de eventuele problemen die daaruit voortvloeien, dient te worden vastgesteld dat u evenmin uw asielmotieven aannemelijk weet te maken.

Het is de taak van de asielinstanties de vrees van de aanvrager te beoordelen ten aanzien van het land waarvan hij de nationaliteit draagt. Hiervoor is het vooreerst van belang te kunnen vaststellen of de betrokken asielzoeker de nationaliteit van Afghanistan bezit. Sinds decennia leven miljoenen Afghanen buiten hun land van herkomst. Grote groepen Afghanen leven in de buurlanden Iran en Pakistan, anderen hebben zich gevestigd in landen als Tajikistan, Rusland, Dubai, India. Mogelijks hebben ze daar een reëel verblijfsalternatief ontwikkeld of hebben ze zelfs de nationaliteit van het gastland verworven. In die context is het van belang dat de asielzoeker aannemelijk maakt dat hij de Afghaanse nationaliteit bezit en dat hij een duidelijk zicht geeft op zijn reële herkomst en reële verblijfssituatie.

Daarnaast wordt er vastgesteld dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland): de geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaatsen zijn niet noodzakelijk de (huidige) plaats of regio van herkomst. Het is van belang dat de asielzoeker een duidelijk zicht biedt op zijn werkelijke achtergrond, netwerk, familiale context zodat de asielinstantie kan beoordelen of er in hoofde van betrokkene een reëel binnenlands vluchtalternatief bestaat.

Om deze redenen is het van belang om te kunnen vaststellen waar de asielzoeker tot voor zijn vertrek woonde. Indien immers doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat de kandidaat-vluchteling geen zicht biedt op zijn nationaliteit, zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst, dient te worden besloten dat de asielmotieven en de mogelijks hieruit volgende nood aan bescherming niet aangetoond worden.

Er dient in deze te worden benadrukt dat er van een kandidaat-vluchteling redelijkerwijze verwacht mag worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van begin af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (zie ook UNHCR, Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees, paragraaf 205). U heeft het de Commissaris-generaal, door het afleggen van bedrieglijke of ongeloofwaardige verklaringen omtrent uw verblijfplaatsen en de hieraan verbonden levenssituatie in de jaren voor uw komst naar België, onmogelijk gemaakt om een correct beeld te krijgen van een kernaspect van uw asielrelaas en vluchtmotieven. Uw verklaringen laten immers niet toe om op een correcte wijze tot een inschatting te komen van uw werkelijke (familiale) situatie, van het al dan niet bestaan van een netwerk in uwen hoofde of van uw verblijfssituatie of regio van herkomst en nationaliteit. Een kandidaat-vluchteling heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan hem/haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de Commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. Gezien u hier in gebreke bent gebleven kan u het statuut van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus niet worden toegekend.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen geloof kan worden gehecht en u aan de hand van uw verklaringen uw nood aan bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

U legde geen documenten voor die bovenstaande appreciatie in positieve zin kan ombuigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. In een eerste middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 3 van de "Motiveringswet" van 29 juli 1991 en de zorgvuldigheidsplicht.

Hij voert aan dat:

- hij door zijn vader van de buitenwereld werd afgeschermd waardoor hij een gebrek aan algemene kennis heeft over Afghanistan en Pakistan;
- zijn familie is omgekomen bij de overstromingen in Pakistan in 2010;
- verweerder sommige verklaringen mis heeft begrepen, vooringenomen was en niet zorgvuldig tewerk ging;
- hij het hele interview zenuwachtig was;
- de gebeurtenissen een psychologische en emotionele impact op verzoeker hebben gehad.

2.1.2. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van het redelijkheidsbeginsel. Hij stelt dat zijn verklaringen niet onwaarschijnlijk zijn en dat door de vooringenomenheid verweerder niet in redelijkheid tot het aangevochten besluit is kunnen komen.

2.1.3. In een derde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Hij verwijst naar de overstroming ingevolge dewelke veel bewijselementen verloren gingen en betoogt dat hij geen verklaringen van familieleden kan bijbrengen. Hij verwijst naar de bijgebrachte verklaring van een leerkracht te Sint-Truiden.

2.2.1. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

De niet-betwiste vaststelling dat verzoeker inzake zijn leeftijd, gelet op het verschil tussen zijn verklaarde en zijn werkelijke leeftijd (met inbegrip van de standaarddeviatie van 2,3 jaar), de waarheid geweld aandeed (administratief dossier, stuk 12), ondermijnt zijn geloofwaardigheid.

Waar verzoeker verweerder verwijt vooringenomen te zijn geweest, dient te worden opgemerkt dat deze zware beschuldiging in het geheel niet wordt onderbouwd zodat zij grondslag mist. Uit de stukken van het dossier en de bestreden beslissing kan evenmin enige vooringenomenheid of enig gebrek aan objectiviteit worden afgeleid. Bovendien zijn de ambtenaren van het CGVS onpartijdig en hebben deze geen persoonlijk belang bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van de kandidaat-vluchteling. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit.

Gelet op verzoekers werkelijke leeftijd kan niet aangenomen worden dat hij in verregaande mate onwetend is over Afghanistan, land waarvan hij beweert de nationaliteit te bezitten. Verzoekers verweer dat de overstroming in 2010 in Pakistan bewijselementen heeft vernietigd, kan niet worden weerhouden als verschoning voor zijn gebrek aan kennis. Het gebrek aan kennis inzake Afghanistan, zoals terecht vastgesteld in de bestreden beslissing, betreft immers onwetendheden inzake zijn directe en indirecte leefomgeving die niet te rijmen zijn met zijn voorgehouden nationaliteit.

Dient te worden opgemerkt dat, daar waar aangenomen kan worden dat ieder gehoor bij het CGVS gepaard gaat met enige mate van stress, dit geen afbreuk doet aan het gegeven dat van een asielzoeker redelijkerwijze mag worden verwacht dat deze in staat is voldoende duidelijke, nauwkeurige en coherente verklaringen af te leggen met betrekking tot belangrijke feiten en gebeurtenissen die hij persoonlijk heeft meegemaakt, zeker indien deze gebeurtenissen de essentie van het asielrelaas uitmaken. De aangehaalde gebeurtenissen kunnen, gezien deze een manifeste afwijking vormen op de alledaagsheid en van determinerende invloed waren op zijn verdere leven, redelijkerwijze geacht worden in verzoekers geheugen te zijn gegrift, zodat de aangevoerde stress geen aannemelijke verklaring vormt voor de hoger gedane vaststellingen.

Verweerder stelde op basis van de lezing van diens verklaringen terecht vast dat verzoeker zijn verblijf in en herkomst van Afghanistan niet aantoonde.

De getuigenis van leerkracht I.B. bevat geen elementen die kunnen leiden tot een andere oordeelsvorming.

Het redelijkheidsbeginsel is enkel dan geschonden wanneer er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen de motieven en de inhoud van de beslissing. De schending van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden volgehouden aangezien de bestreden beslissing, zo blijkt uit het voorgaande, geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.3. Voor de aanvrager van de subsidiaire beschermingsstatus kan, met betrekking tot de vraag of verzoeker bij terugkeer een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet loopt, een verwijzing naar de algemene toestand in het verklaarde land van herkomst en algemene rapporten niet volstaan. Hij moet enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist.

Gelet op de hoger vastgestelde ongeloofwaardigheid inzake de verklaringen omtrent zijn persoon en herkomst, alsook de elementen in het dossier, toont verzoeker niet aan dat er in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig april tweeduizend dertien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS